

PRESUDA SUDA

od 30. travnja 1996.(*)

„Tužba za poništenje – Propisi o javnom pristupu dokumentima Vijeća”

U predmetu C-58/94,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju A. Bos, pravni savjetnik u Ministarstvu vanjskih poslova, i J. W. de Zwaan, pomoćnik pravnog savjetnika u tom ministarstvu, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri nizozemskom veleposlanstvu, 5 Rue C. M. Spoo,

tužitelj,

koju podupire:

Europski parlament, koji zastupaju G. Garzón Clariana, *jurisconsult*, C. Pennera i E. Vandebosch, članovi pravne službe, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri Glavnom tajništvu Europskog parlamenta, Kirchberg,

intervenijent,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju J.-P. Jacqué, direktor Pravne službe, i G. Houttuin, članovi pravne službe, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri uredu Bruna Eynarda, direktora Uprave za pravne poslove Europske investicijske banke, 100 Boulevard Konrad Adenauer,

tuženika,

koje podupiru:

Komisija Europskih zajednica, koju zastupaju P. Van Nuffel i S. Van Raepenbusch, članovi pravne službe, u svojstvu agenata, s izabranom adresom u Luxembourg pri uredu Carlosa Gómeza de la Cruza, člana pravne službe, Centre Wagner, Kirchberg,

i

Francuska Republika, koju zastupa C. de Salins, zamjenica direktora Uprave za pravne poslove Ministarstva vanjskih poslova, i H. Renié, tajnik za vanjske poslove u toj upravi, u svojstvu agenata,

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Vijeća 93/731/EZ od 20. prosinca 1003. o javnom pristupu dokumentima Vijeća (SL 1993 L 340, str. 43.), članka 22. Poslovnika Vijeća kako je izmijenjen Odlukom Vijeća 93/662/EZ od 6. prosinca 1993. (SL 1993 L 304, str. 1.) i Kodeksa ponašanja (93/730/EZ) o javnom pristupu dokumentima Vijeća i

Komisije (SL 1993 L 340, str. 41.) u mjeri u kojoj se taj akt treba smatrati aktom koji proizvodi pravne učinke,

SUD,

u sastavu: G. C. Rodríguez Iglesias, predsjednik, C. N. Kakouris, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet i G. Hirsch (predsjednici vijeća), G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida (izvjestitelj), P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm, L. Sevón i M. Wathelet, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Tesauero,

tajnik: H. A. Rühl, glavni administrator,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu,

saslušavši usmena očitovanja stranaka na raspravi održanoj 10. listopada 1995., na kojoj je Kraljevinu Nizozemsku zastupao M. A. Fierstra, pomoćnik pravnog savjetnika u Ministarstvu vanjskih poslova, u svojstvu agenta, Europski parlament C. Pennera i E. Vandenbosch, Vijeće J.-P. Jacqué i G. Houttuin, Komisiju P. Van Nuffel, i francusku vladu J. F. Dobelle, zamjenik direktora Uprave za pravne poslove Ministarstva vanjskih poslova, u svojstvu agenta,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 28. studenoga 1995.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 10. veljače 1994. Kraljevina Nizozemska podnijela je na temelju članka 173. Ugovora o EZ-u tužbu za poništenje Odluke Vijeća 93/731/EZ od 20. prosinca 1993. o javnom pristupu dokumentima Vijeća (SL 1993 L 340, str. 43.), članka 22. Poslovnika Vijeća kako je izmijenjen Odlukom Vijeća 93/662/EZ od 6. prosinca 1993. (SL 1993 L 304, str. 1.) i Kodeksa ponašanja (93/730/EZ) o javnom pristupu dokumentima Vijeća i Komisije (SL 1993 L 340, str. 41., dalje u tekstu: Kodeks ponašanja) u mjeri u kojoj se taj akt treba smatrati aktom koji proizvodi pravne učinke.
- 2 Prema izjavi o pravu na pristup informacijama (SL 1992 C 191, str. 101.), priloženoj (kao Izjava br. 17) Završnom aktu Ugovora o Europskoj uniji, potpisanom u Maastrichtu 7. veljače 1992., „Konferencija smatra da transparentnost postupka odlučivanja jača demokratsku narav institucija i povjerenje javnosti u javnu upravu. U skladu s tim Konferencija preporučuje da Komisija najkasnije 1993. podnese Vijeću izvješće o mjerama koje su osmišljene tako da poboljšaju javni pristup informacijama koje su dostupne.” [neslužbeni prijevod]

- 3 Na sastanku čelnika država ili vlada država članica održanom u Birminghamu 16. listopada 1992. Europsko je vijeće, nakon detaljne rasprave o tome kako Zajednicu približiti njezinim građanima, usvojilo izjavu „Izjava iz Birminghama — Zajednica bliska svojim građanima”. U toj izjavi Europsko je vijeće pozvalo ministre vanjskih poslova da prije Europskog vijeća u Edinburghu u prosincu 1992. predlože načine „kako rad institucija Zajednice učiniti transparentnijim, uključujući mogućnost određene transparentnosti rasprava na Vijeću” [neslužbeni prijevod]. Također je zatražilo od Komisije „da okonča (do početka 1993.) svoje aktivnosti na poboljšanju pristupa javnosti informacijama dostupnima njoj i drugim institucijama Zajednice” (Glasnik Europskih zajednica, 10-1992., str. 9., prilog I.) [neslužbeni prijevod]. Na sastanku čelnika država ili vlada održanom u Edinburghu 12. prosinca 1992. Europsko vijeće ponovilo je zahtjev koji je uputilo Komisiji u Birminghamu (Glasnik Europskih zajednica, 12-1992., str. 10., t. 1.5.).
- 4 Kao odgovor na taj zahtjev Komisija je 5. svibnja 1993. usvojila Komunikaciju 93/C 156/05 pod nazivom „Pristup javnosti dokumentima institucija”, SL 1993 C 156, str. 5. U toj je komunikaciji Komisija između ostalog predložila da se kao opće načelo prihvati da pristup dokumentima institucija bude, uz određene iznimke, dopušten. Također je predložila određen broj minimalnih uvjeta i temeljnih načela za provedbu politike pristupa dokumentima. Naposljetku, Komisija je pozvala druge institucije da na tom surađuju i predložila da ta politika poprimi oblik međuinstitucionalnog sporazuma.
- 5 U prilogu II. Komunikaciji 93/C 166/04 od 2. lipnja 1993. pod nazivom „Transparentnost u Zajednici” (SL 1993 C 166, str. 4.) Komisija je oblikovala osnovna načela i uvjete pristupa dokumentima kako bi ih naknadno raspravila s drugih institucijama.
- 6 Na sastanku čelnika država ili vlada održanom u Kopenhagenu 22. lipnja 1993. Europsko vijeće pozvalo je „Vijeće i Komisiju da rad nastave na temelju načela prema kojem građani moraju imati što je moguće obuhvatniji pristup informacijama. Cilj bi trebao biti uspostava svih potrebnih mjera do kraja 1993.” (Glasnik Europskih zajednica, 6-1993., str. 16., t. 1.22.) [neslužbeni prijevod].
- 7 U tom su kontekstu Vijeće i Komisija 6. prosinca 1993. sporazumno usvojili Kodeks ponašanja u kojemu su nabrojana načela koja uređuju javni pristup dokumentima u njihovu posjedu i kojim je bilo dogovoreno da će svaka od tih dviju institucija provesti ta načela putem posebnih propisa do 1. siječnja 1994.
- 8 Istoga dana Vijeće je donijelo Odluku 93/662 kojom je usvojilo svoj poslovnik čija je inačica koja je bila na snazi od 7. prosinca 1993. sadržavala članak 22. prema kojem „Vijeće određuje uvjete pod kojima javnost ima pristup dokumentima Vijeća čija objava nema ozbiljne ili štetne posljedice” [neslužbeni prijevod].
- 9 Odlukom 93/731 Vijeće je na temelju odredbe članka 151. stavka 2. Ugovora o EZ-u, koja ga ovlašćuje da donese svoj poslovnik, i članka 22. svojeg poslovnika usvojila odredbe za osiguravanje provedbe načela navedenih u Kodeksu ponašanja. Ta je odluka u skladu s člankom 10. stupila na snagu 1. siječnja 1994.
- 10 Prema članku 1. stavku 1. Odluke 93/731 javnost ima pristup dokumentima Vijeća pod ondje utvrđenim uvjetima. Prema članku 1. stavku 2., „dokument Vijeća” je „osim u slučaju primjene članka 2. stavka 2., svaki pisani tekst, neovisno o mediju na kojem je

zapisan, koji sadrži postojeće podatke koji su u posjedu Vijeća” [neslužbeni prijevod]. Člankom 2. stavkom 2. predviđeno je da se u slučajevima kada je autor traženog dokumenta fizička ili pravna osoba, država članica, druga institucija ili tijelo Zajednice ili bilo koje drugo nacionalno ili međunarodno tijelo, zahtjev upućuje izravno autoru. Uvjeti u pogledu oblika podnošenja zahtjeva opisani su u članku 2. stavku 1. U članku 3. stoji da se pristup dokumentima ostvaruje ili uvidom u traženi dokument na licu mjesta ili dostavom preslike tog dokumenta.

- 11 U članku 4. stavku 1. nabrojani su razlozi zbog kojih je moguće uskratiti pristup nekom dokumentu Vijeća. To je „slučaj kada bi njegova objava mogla ugroziti:

— zaštitu javnog interesa (javnu sigurnost, međunarodne odnose, monetarnu stabilnost, sudske postupke, inspeksijske nadzore i istrage),

— zaštitu pojedinca i privatnosti,

— zaštitu trgovačke i industrijske tajne,

— zaštitu financijskih interesa Zajednice,

— zaštitu povjerljivosti u skladu sa zahtjevom fizičke ili pravne osobe koja je dostavila neku od informacija sadržanih u dokumentu ili u skladu s pravnim propisima države članice koja je dostavila neku od tih informacija.” [neslužbeni prijevod]

Prema članku 4. stavku 2. Vijeće može uskratiti pristup dokumentu i radi zaštite tajnosti svojih postupaka.

- 12 Odredbama članaka 5., 6. i 7. određuje se tijelo koje je ovlašteno odgovarati na zahtjeve za pristup, rok i oblik dostave odgovora te s odgovorom povezani učinci. U slučaju konačnog odbijanja zahtjeva, podnositelj zahtjeva obavještava se o sadržaju članaka 138.e i 173. Ugovora, koji se odnose na uvjete podnošenja pritužbe ombudsmanu, odnosno kontrolu zakonitosti akata Vijeća od strane Suda. Izostanak odgovora smatra se odbijenim zahtjevom.

- 13 Člankom 8. Odluke 93/731 predviđeno je da primjena odluke ne dovodi u pitanje primjenu odredaba o zaštiti klasificiranih informacija.

Zahtjev za intervenciju Europskog parlamenta

- 14 Vijeće u bitnome tvrdi da se intervencija Parlamenta u prilog tužbenom zahtjevu nizozemske vlade treba u cijelosti proglašiti nedopuštenom u mjeri u kojoj se ona u biti tiče navodne povrede načela transparentnosti zakonodavnih postupaka i sadržaja propisa o pristupu dokumentima Vijeća kao i nekih provedbenih propisa, dok je argument vlade tužiteljice da mjere koje je usvojilo Vijeće izlaze iz okvira unutarnjeg uređenja te institucije te se njima žele proizvesti pravni učinci izvan tog okvira.

- 15 Podredno, Vijeće tvrdi da se intervencija Parlamenta treba proglašiti nedopuštenom samo u mjeri u kojoj nema istu svrhu kao tužba nizozemske vlade i temelji se na drugim razlozima.

- 16 Takva argumentacija ne može se uvažiti.
- 17 Parlament u biti tvrdi da si je, time što propise o pristupu javnosti dokumentima u svojem posjedu temelji na svojoj ovlasti da slobodno uređuje svoje unutarnje ustrojstvo, Vijeće prisvojilo ovlast određivanja u kojoj su mjeri njegovi zakonodavni postupci dostupni javnosti, čime je zloupotrijebilo svoje ovlasti iz članka 151. stavka 3. Ugovora.
- 18 S tim u vezi Parlament ističe da, iako su institucije nadležne usvajati odgovarajuće mjere u vezi sa svojim unutarnjim ustrojem kako bi osigurale nesmetan rad svojih službi i propisno vođenje svojih postupaka, načelo transparentnosti zakonodavnog postupka i pristup zakonodavnim dokumentima koji on podrazumijeva predstavljaju bitne pretpostavke demokracije pa se stoga ne mogu smatrati čisto unutarnjim organizacijskim pitanjima samih institucija. U tom kontekstu Parlament podsjeća na demokratsku narav pravnog poretka Zajednice. Smatra, nadalje, da zahtjev glede transparentnosti predstavlja opće načelo zajedničko ustavnim tradicijama država članica koje je zajamčeno i pravom Zajednice. Konačno, tvrdi da pravo na informaciju pa, logično, i pristup dokumentima, čini temeljno ljudsko pravo priznato raznim međunarodnim instrumentima.
- 19 Parlament nadalje tvrdi da se Odlukom 93/731 i Kodeksom ponašanja krše zahtjevi svojstveni načelu transparentnosti zakonodavnih postupaka kao i pravu na pristup zakonodavnim dokumentima, što potvrđuje da je Vijeće uređenje jednog temeljnog načela smatralo pitanjem čisto unutarnjeg ustrojstva te time prekoračilo svoje ovlasti temeljem članka 151. stavka 3. Ugovora. Prema tome, mogućnost da Vijeće na temelju članka 4. Odluke 93/731 uskrati svaki pristup zakonodavnom dokumentu kako bi zaštitilo povjerljivost svojih postupaka potkopava opće načelo iz članka 1. i krši načelo transparentnosti zakonodavnih postupaka kako je ono zajamčeno u državama članicama. Isti se prigovori mogu uputiti i na članak 7. iste odluke kojim se u slučaju izričito odbijenog zahtjeva ili izostanka odgovora koji se smatra izričito odbijenim zahtjevom, propisuje rok u kojem podnositelj zahtjeva za informacije mora podnijeti ponovljeni zahtjev za preispitivanje tog stajališta. Takva odredba može, iz čisto formalnih razloga, građanina lišiti temeljnog prava pluralističke demokracije. Konačno, time što se člankom 3. stavkom 3. Odluke 93/731 zabranjuje reprodukcija ili optjecaj traženog dokumenta njegovom izravnom prodajom u komercijalne svrhe i bez prethodnog odobrenja glavnog tajnika, ograničava se naknadno korištenje zakonodavnih pa tako i javnih dokumenata čineći ih, posve jednostavno, nedostupnima u komercijalne svrhe.
- 20 Četvrta alineja članka 37. Statuta Suda EZ-a glasi: „Prijedlog za uključanje u postupak ograničen je na potporu tužbenom zahtjevu jedne od stranaka” [neslužbeni prijevod].
- 21 Iako se intervencija Parlamenta temelji na argumentima koji se dijelom razlikuju od onih koje je iznijela vlada tužiteljica, ostaje činjenica da, kao što proizlazi iz točaka 17., 18. i 19. ove presude, Parlament, kao i ta vlada, tim argumentima nastoje pokazati da je Vijeće, temeljeći sporne propise na članku 151. stavku 3. Ugovora, prekoračilo tom odredbom dodijeljene mu ovlasti da slobodno uređuje svoje unutarnje ustrojstvo.
- 22 Budući da mu je cilj poduprijeti zahtjev jedne od stranaka u postupku, intervencija se treba proglasiti dopuštenom.

Glavni postupak

Kodeks ponašanja

- 23 Vlada tužiteljica smatra da Kodeks ponašanja nije akt koji proizvodi pravne učinke zato što nije ni akt u smislu članka 189. Ugovora o EZ-u ni akt predviđen drugdje u ugovorima, nego tekst političke naravi u kojemu su izloženi politički sporazumi sklopljeni između Komisije i Vijeća. Međutim, nizozemska vlada precizira da bi Kodeks, u slučaju da se sam po sebi smatra odlukom koja proizvodi pravne učinke, trebao biti poništen u mjeri u kojoj, suprotno zahtjevima iz članka 190. Ugovora o EZ-u, ne upućuje na svoju pravnu osnovu.
- 24 Prema sudskoj praksi Suda (vidjeti osobito presudu od 29. lipnja 1995., Španjolska/Komisija, C-135/93, Zb., str. I-1651., t. 20.) mogućnost podnošenja tužbe za poništenje mora postojati u pogledu svih mjera koje su institucije usvojile, neovisno o njihovoj naravi ili obliku, čija je svrha proizvesti pravne učinke.
- 25 Međutim, kao što proizlazi osobito iz preambule i preposljednjeg odlomka Kodeksa ponašanja, naslovljenog „Provedba”, Kodeks odražava dogovor između Komisije i Vijeća o načelima koja uređuju pristup dokumentima dviju institucija, pri čemu se one pozivaju da ta načela provedu donošenjem posebnih propisa.
- 26 U tim okolnostima Kodeks ponašanja samo nagoviješta kasnije odluke koje su imale za cilj, za razliku od cilja Kodeksa, proizvesti pravne učinke. U mjeri u kojoj su u njemu naznačene opće smjernice na temelju kojih te dvije institucije trebaju usvojiti mjere u vezi s povjerljivošću i objavom spisa koji su u njihovu posjedu, Kodeks je u skladu s nastojanjem Vijeća i Komisije da spriječe veću neusklađenost svojih kasnijih praksi u tom području.
- 27 Budući da je Kodeks ponašanja akt koji je izraz čisto dobrovoljnog usklađivanja pa koji stoga sam po sebi nema za cilj proizvesti pravne učinke, tužbu treba odbiti kao nedopuštenu u mjeri u kojoj je ona usmjerena protiv Kodeksa.

Odluka 93/731

- 28 Nizozemska vlada ističe, prvo, da je Vijeće kao pravnu osnovu Odluke 93/731 pogrešno koristilo članak 151. stavak 3. Ugovora te članak 22. svojeg Poslovnika, koji se i jedan i drugi tiču njegovog unutarnjeg ustrojstva.
- 29 Naime, nizozemska vlada tvrdi da sporna odluka znatno prekoračuje područje primjene propisa o unutarnjem uređenju Vijeća i upravljanju Vijećem te da predstavlja akt koji je izrijeком osmišljen proizvoditi pravne učinke u odnosu na građane. Vlada tužiteljica u tom pogledu napominje da javni pristup dokumentima Vijeća predstavlja temeljno načelo odluke (članak 1.) i da pravne posljedice za pojedince mogu nastati osobito prilikom podnošenja konkretnih zahtjeva za pristup dokumentu (članak 2.), odbijanja tih zahtjeva (članak 4.) te uslijed mogućnosti podnošenja žalbi na odluke kojima se odbija pristup dokumentu (članak 7.).
- 30 Iako priznaje da unutarnje mjere mogu iznimno proizvesti vanjske učinke, nizozemska vlada smatra da kada je, kao što je ovdje slučaj, sama svrha propisa stvoriti prava u korist pojedinaca, taj se propis ne može usvojiti na temelju odredaba kojima se Vijeće ovlašćuje usvojiti mjere glede svojeg unutarnjeg ustrojstva i funkcioniranja.

- 31 U tom pogledu nizozemska vlada napominje da Parlament u svojem intervencijskom podnesku ispravno ističe demokratsku narav pravnog poretka Zajednice kao i činjenicu da je transparentnost temeljna značajka demokratskog sustava. To potvrđuje da je Vijeće pogrešno kategoriziralo kao pitanje unutarnjeg uređenja nešto što u stvari predstavlja temeljno pravo, odnosno pravo javnosti na pristup informaciji, čije pravno uređenje mora biti popraćeno nužnim jamstvima.
- 32 Drugo, nizozemska vlada tvrdi da s obzirom na važnost pitanja na koje se predmetni propis odnosi pa slijedom toga potrebu uključivanja i Parlamenta, način na koji je Vijeće postupilo, a koji se sastojao u rješavanju problema transparentnosti upravljanja u suradnji dviju institucija uz isključenje Parlamenta, također narušava institucionalnu ravnotežu utvrđenu člankom 4. Ugovora o EZ-u.
- 33 Argumenti nizozemske vlade ne mogu se prihvatiti.
- 34 Odmah treba istaknuti, kao što je nezavisni odvjetnik naglasio u točkama 14. i 15. svojeg mišljenja, da domaće zakonodavstvo većine država članica sada općenito jamči kao ustavno ili zakonodavno načelo pravo javnosti na pristup dokumentima koji su u posjedu javnih tijela vlasti.
- 35 Osim toga, na razini Zajednice važnost tog prava bila je u više navrata iznova potvrđena, osobito u izjavi o pravu na pristup informaciji priloženoj (kao Izjava br. 17) Završnom aktu Ugovora o Europskoj uniji, koja to pravo povezuje s demokratskom naravi institucija. Nadalje, kao što je očito iz točaka 3. i 6. ove presude, Europsko je vijeće nekoliko puta pozvalo Vijeće i Komisiju da provedu to pravo.
- 36 Upravo kako bi se prilagodilo tom razvoju događaja, u kojem dolazi do postupne afirmacije prava pojedinaca na pristup dokumentima u posjedu javnih tijela vlasti, Vijeće je smatralo potrebnim izmijeniti propise o svojem unutarnjem ustrojstvu, koja se do tada temeljila na načelu tajnosti.
- 37 Sve dok zakonodavac Zajednice ne donese propise o pravu javnosti na pristup dokumentima u posjedu institucija Zajednice, za postupanje s takvim zahtjevima institucije moraju poduzimati mjere na temelju svoje ovlasti da slobodno uređuju svoje unutarnje ustrojstvo, u okviru koje mogu donijeti odgovarajuće mjere kako bi osigurale nesmetan rad svojih službi u interesu dobrog upravljanja.
- 38 Činjenica da Odluka 93/731 proizvodi pravne učinke u odnosu na treće ne može dovesti u pitanje njezinu kategorizaciju kao mjere unutarnjeg ustrojstva. Ništa zapravo ne sprječava da propis o unutarnjem ustrojstvu rada neke institucije proizvodi takve učinke (vidjeti u tom smislu osobito presude od 7. svibnja 1991., Nakajima/Vijeće, C-69/89, Zb., str. I-2069., t. 49. i 50., i od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, Zb., str. I-2555., t. 75. i 76.).
- 39 Prema tome, Vijeće je, prema trenutačnom pravu Zajednice, ovlašteno usvojiti mjere u cilju postupanja sa zahtjevima za pristup dokumentima u njegovu posjedu.
- 40 Budući da je, dakle, Vijeće bilo ovlašteno donijeti Odluku 93/731 na temelju članka 151. stavka 3. Ugovora, ono nije, kao što to nizozemska vlada tvrdi, zaobišlo nikakav postupak posebno predviđen Ugovorom koji se odnosi na postupanje u takvim

okolnostima pa stoga nije zlorabio ovlasti (vidjeti osobito presudu od 13. srpnja 1995., Parlament/Komisija, C-156/93, Zb., str. I-2019.).

- 41 Što se tiče tužbenog razloga koji se temelji na povredi načela institucionalne ravnoteže dostatno je reći da, u mjeri u kojoj je sporna odluka jedan od akata koje je Vijeće ovlašteno usvojiti na temelju svoje ovlasti da slobodno uređuje svoje unutarnje ustrojstvo, činjenica da ono nije uključilo Parlament u donošenje akta ne može dovesti u pitanje prerogative Parlamenta, koji uključuju, kad je to predviđeno Ugovorima, sudjelovanje u postupku izrade normativnih akata (vidjeti osobito presudu od 22. svibnja 1990., Parlament/Vijeće, C-70/88, Zb., str. I-2041., t. 21. i 28.).

Članak 22. Poslovnika Vijeća

- 42 Nizozemska vlada tvrdi da svrha članka 22. Poslovnika, kako je izmijenjen, znatno prekoračuje okvire pravila o unutarnjem ustrojstvu Vijeća te da zato on ne može biti dijelom korpusa odredaba čiji je cilj samo navesti pravila o unutarnjem ustrojstvu neke institucije i upravljanju njome. U tim okolnostima ona tvrdi da je Vijeće prekršilo članak 151. stavak 2. Ugovora o EZ-u, članak 30. stavak 3. Ugovora o EZUČ-u i članak 121. stavak 3. Ugovora o EZAE-u ili barem zloupotrijebilo ovlast koja mu je tim odredbama dodijeljena.
- 43 Taj se tužbeni razlog ne može prihvatiti. Kao što se vidi iz točaka 34. i 39. ove presude, sporne mjere pripadaju mjerama koje je, prema trenutačnom pravu Zajednice, institucija ovlaštena poduzeti na temelju ovlasti da slobodno uređuje vlastito unutarnje ustrojstvo.
- 44 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da tužbu treba odbiti.

Troškovi

- 45 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je na zahtjev protivne stranke snositi troškove. Budući da Kraljevina Nizozemska nije uspjela u svojem tužbenom zahtjevu i da je Vijeće podnijelo zahtjev da joj se naloži snošenje troškova, toj se državi treba naložiti snošenje troškova. U skladu s člankom 69. stavkom 4. prvim podstavkom Poslovnika Talijanska Republika i Europski parlament i komisija Europskih zajednica, u svojstvu intervenijenta, snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

SUD,

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Kraljevini Nizozemskoj nalaže se snošenje troškova.**
- 3. Francuska Republika, Europski parlament i Komisija Europskih zajednica snosit će vlastite troškove.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgju 30. travnja 1996.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: nizozemski

RADNI PRIJEVOD